

Nº 9

ARA!!

ORGAN CENTRAL DE LES J. E. R. E. C.

... i proclamo l'Estat
Català, dintre la
República Federal
Espanyola

(COMPANYS - 6 octubre 1934)

CONTRA LES DICTADURES: =====
===== DEMOCRACIA DEL POBLE!!

6 D'OCTUBRE 1934 - 1937

EDITORIAL

Conseqüents amb els nostres ideals, les J. E. R. E. C. continuen en primer rengle, defensant el que sempre hem defensat, i defensarem, les llibertats de Catalunya i les dels altres pobles d'Ibèria. 6 d'Octubre, 16 de Febrer, 19 de Juliol, en aquestes dates de record inesborrable, als llocs d'Honor sempre hi han estat les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, i en l'actualitat milers i milers de joves de la nostra organització lluiten a tots els fronts de la península, joiosos i disciplinats afrontant la mort amb el somriure als llavis, i fent contínua i sense desviació la nostra línia de conducta.

Són soldats de Catalunya, la campanya els dona tremp de l'acer més pur, són lluitadors d'ideal, són, abans que tot, catalans.

Des del 6 d'Octubre del 1934, quan el President de Catalunya, Lluís Companys, proclamava l'Estat Català dintre la República Federal Espanyola, fins a la data, quantes ensenyances allçonadores cal que recollim. El President, el 6 d'Octubre del 1934 en defensar Catalunya contra la reacció centralista, fou, conjuntament amb el Govern i milers de catalans, empresonat. L'esforç del poble el 16 de Febrer el portava novament al seu lloc de rector dels destins del nostre poble i el 19 de Juliol fou el primer en la lluita, i al seu costat, sempre, aquestes joventuts de les que l'inoblidable President Macià fou l'iniciador.

Els reaccionaris d'ahir, feixistes avui, consideraren el 6 d'Octubre català com un acte separatista. El fet de què juguessin un fals sentiment patriòtic, per a desvirtuar el seu significat el comprenem, ço que no es comprèn tant és la repetició d'arguments. Han passat tres anys i tots aquells que blasmaven de Catalunya, ara lluiten contra nosaltres i, malgrat això, han retornat a sorgir conceptes que creïem no tindrien valor entre homes que lluiten per les llibertats polítiques i socials dels pobles.

President: Les J. E. R. E. C., a les vostres crides sempre respondran

PRESENT!!

Economia-Sociologia

La injustícia del sistema capitalista

per J. SERRA GASULLA

Totes les revolucions polítiques són la conseqüència de causes socials. L'organització econòmica, en el seu procés, va engendrant forces socials descontentes amb l'organització social existent, i quant són prou poderoses per agitar el sòl social, sobre el qual s'aixequen les institucions polítiques, aquestes s'enderroquen. Estem en un d'aquests períodes; per això el fenomen de les agitacions polítiques és universal.

L'obra necessària als nous règims, si volen respondre a la seva significació i aspiren a la seva consolidació, és escórrer la reforma social. Aquest és el començament principal i urgent que ens planteja la situació actual.

Quin ha d'ésser el nord d'aquesta reforma social? La instauració de la justícia social. Hem convingut tots en que l'organització social del sistema capitalista és injusta. I per comprendre-ho és suficient veure les enormes desigualtats econòmiques que comporta i els dolors que de la misèria i de la por a la misèria es segueixen per a la classe més nombrosa de la societat. La reforma social ha de consistir, doncs, en que desaparegui aquesta injustícia, únic camí per a la pau social.

Com ha de fer-se? Ningú discuteix que la injustícia social a que ens referim té els seus fonaments en l'organització econòmica.

I, en efecte, el caràcter essencial de l'organització capitalista és que està fonamentada sobre l'esclavitud econòmica. El tret capital de la llibertat econòmica és la llibertat de contractar. Però als que estan apremiats per la necessitat els hi manca aquesta llibertat. Són totes les classes pobres i mitjanes principalment. Aquesta és la nova esclavitud, que solament és diferència de l'antiga en que l'home no és, en la moderna, esclau d'un amo, sinó d'una organització econòmica o d'una classe social.

L'imperi econòmic que gràcies a l'organització capitalista exerceix una minoria sobre la majoria és utilitzat per a despulgar a aquesta dels fruits del seu treball. Per això ha estat infructuós per a aquesta, tot l'enorme augment del poder productiu de riquesa que els nous invents han portat en els últims cent-cinquanta anys. Les masses segueixen vivint en la misèria; les classes mitjanes segueixen aclaparades per la necessitat. Aquest augment solament ha servit per a crear immenses fortunes en mans de la minoria dominant, per a crear una classe parasitària i per a sostenir les terribles guerres en que la minoria ventila les seves competències econòmiques a espalles principalment dels mateixos dominats.

Serveix també per a corrompre a les classes miserables, aprofitant la seva misèria i la força suggestiva del diner. I per assassinar-lo, escurçant la seva vida mitjana i augmentant la seva mortalitat.

L'esclavitud econòmica comporta l'esclavitud política. Per això han fracassat les Constitucions liberals del segle XIX i s'ha desprestigiada el liberalisme. És que si bé reconeixen els drets naturals polítics, feien cas omís dels drets naturals econòmics, que són el suport d'aquells.

La reforma social ha, doncs, de restituir la llibertat econòmica a tots els ciutadans; no ha de fer-se pensant solament en els obrers assalariats, sinó en tots els membres de la societat, donant-li a aquesta una base justa.

Les peces capitals de l'organització econòmica capitalista són aquestes quatre:

1.ª La propietat exclusiva dels elements naturals o terra (entenen-se aquesta paraula en el sentit de Naturala). Perquè mitjançant aquesta propietat, una part dels ciutadans tenen a la seva mà el donar o denegar als altres el permís per a viure sobre el planeta i treballar; això és, un dret de vida i mort. Els que no disposen de terra han de comprar aquest permís donant a canvi d'ell als que monopolitzen els elements naturals part dels fruits del seu treball; aquest preu del permís és la renda. I com que l'exacció del preu d'aquest permís no té altra límit que els recursos dels que ho necessiten, perquè la seva necessitat és

tan impetuosa com la mateixa vida, ho exigeixen tot, el que engendra la misèria absoluta de les últimes capes i l'angoixa de totes. Així s'ha creat la « llei de bronze del salari », que no és una llei natural, sinó la conseqüència de la propietat exclusiva de la terra. Aquesta és la peça capital del sistema i mentre es mantingui, el sistema es reconstruirà.

2.ª Els monopolis. Perquè permeten extraure pel preu dels seus productes o serveis un excés, que forma els guanys del monopoli i que és tribut exigít als altres.

3.ª L'aranzel que ajuda a augmentar les rendes i els guanys de monopoli, però que no pot auxiliar a les indústries lliures, perquè en aquestes quan els guanys excedeixen del normal, acudeix més capital a elles i la competència redueix aquells guanys.

4.ª Els impostos que recauen sobre els processos de producció i sobre el consum, com succeeix amb quasi tots els actuals, perquè disminueixen la part del productor i del consumidor, i deixen intactes les rendes i guanys de monopoli.

La reforma social, fonamentalment econòmica, consisteix en desmuntar aquesta organització. Però no pot fer-se arbitràriament. Hi ha que procedir científicament, començant pel principi. I el principi són els impostos.

S'ataca la propietat per a disminuir la renda, com que la propietat és base de l'edifici, aquest s'enderroca. Si s'ataca l'aranzel les indústries lliures s'arruïnen. Si l'Estat absorbeix els monopolis, la nova burocràcia ens asfixia. Hi ha que començar pels impostos. I la reforma consisteix en anar suprimint gradualment els que recauen sobre la producció i el consum i col·locar-los sobre les rendes i guanys de monopoli. D'aquesta forma productor i consumidor es veuen alleujats de càrrega, el treball adquireix major vol, el productor és més lliure, les rendes i guanys de monopoli són reduïdes a mesura de l'impost i les que, per la seva naturalesa, són inevitables passen a l'Estat per a subvenir a les necessitats comunes.

El resultat seria la plena llibertat econòmica del productor i la justícia distributiva, que és la justícia social.

L'estudi del mecanisme correspon a doctrines d'economia superior, en les que hi ha que partir de l'estudi de la llei de la renda. Això és el que farem en uns altres articles.

BLOC

Tenim sobrades proves de la quantitat de joventut emboscada a la reraguarda que rumbegen pels carrers de la Ciutat tot el seu aire bèl·lic amb un to de benpagats a la seva afiliació política o sindical.

No és pas la primera vegada que hom parla del sanejament de la reraguarda amb la finalitat justa de què siguin traslladats al front tots els qui per llur proporció de lleves els correspongui degudament.

Però, els moments presents són propensos a què sigui aclarida la tàctica de favor a determinats individus que pel que representen o bé representaven en les seves fileres polítiques s'agraeixi o bé es gestioni llur permanència a la reraguarda per tal de permetre a l'organització corresponent la seguretat de què compten amb elements disposats a les tasques que els són confiades al marge de llur deure militar.

Sostenir a la reraguarda aquest tracte de favor per tal de mantenir el que es costum dir posicions polítiques, no s'assoleix altra cosa que sembrar el menyspreu i el fàstic que pròpiament mereix una tal conducta, més quan és portada i sostinguda a nom d'uns postulats avançadíssims i de super-responsabilitat. Remarquem que tenim proves contundents i que no tenim en el moment present cap interès de treure-les a la fresca, temps vindrà que la joventut conscient demanarà comptes de tal conducta.

Unicament interessa recordar que a tota la joventut que li correspon el seu treball en l'autèntic front de lluita, a les trinxeres, no resti ni una hora més rerassagada, pels Hospitals Comissariats i moltes i moltes d'altres dependències de guerra que, al fi, poden ésser ocupats aquests llocs per ciutadans molt més indicats i tal vegada amb uns coneixements àdhuc superiors.

Que es tingui present que de no reeixir aquest sanejament haurem de pupularitzar amb més claredat aquesta conducta que no afavoreix per a res la gesta de la joventut autènticament antifeixista que lluita al marge de les esmentades especulacions.

LA PAU. — Desitjo que hom em torni el colom i el ram d'olivera, ja que no m'agraden els nous models. (De L'Œuvre).

IMPACIENTANT-SE

Diverteix extraordinàriament veure els prodigis que il·lustres redactors fan en pro de la unitat sindical antifeixista, i totes aquestes menes d'unitats que tots prediquen i que en llegir les seves cròniques demostren que hi tenen poc interès en fer-les, ja que a través d'una prosa insubstancial solament hi trobareu el verí de la insidia contra determinats homes que ocupen càrrecs de Govern i direcció, i fins hi tot contra organitzacions i estaments, i, efectivament, en "Las Noticias" del dia 2 d'octubre, vauig tenir la sort de llegir, com aquest diari "Organo del Comité Regional de la U. G. T." explicava que innombrables antifeixistes esperaven pacientment com si fessin cua per a obtenir un paquet de "mata quintos" una nota oficiosa, o bé una gasetilla, en la que es notifiqués que la nova "Comisión de Industrias de Guerra de Cataluña" on hi ha cinc delegats del Govern de València, ja actuava per haver estat nomenats els tres delegats del Govern de la Generalitat, que el de la República amb aquell interès que demostra per tot quan és o sembla català, ha tingut la gentilesca de concedir-nos en fer el decret que creava aquesta nova comissió.

Nosaltres respectuosos i fidels complidors de totes les ordres que emanin del Govern de la Generalitat i de la República, ens fa una miqueta estrany aquesta impaciència, si fóssim maliciosos, o tinguéssim un xic de mala intenció, creuríem que el motiu no és prou sincer, diríem que amb l'excusa d'unificar les Indústries de Guerra en tot el territori lleial, solament es busca portar a noves mans la direcció de les Indústries de Guerra catalanes, però no, creiem que únicament inspira al que ha fet l'article un desig de què superin el rendiment, les ja massa esmentades Indústries i preguem al Govern de la Generalitat, en obsequi del redactor de "Las Noticias" (ja que si als pacients cuístics, se'ls acaba la paciència ho passarà malament) activi aquests nomenaments, que retornaran la tranquil·litat a l'inquiet redactor i als seus inspiradors.

De cara al MON

Panorama internacional

per JOSEP MONTES

La XVIII Assemblea (ordinària) de la Societat de Nacions, ha reunit a Ginebra representants de 52 països, que han seguit amb el major interès els esforços dels delegats de les potències democràtiques, entestats en demostrar els avantatges que per a la PAU ha reportat la cèlebre No Intervenció.

La delegació de la República, en les seves brillants intervencions ha centrat el problema, prescindint de les conseqüències que reportaria l'enfrontament de les democràcies amb els Estats totalitaris, dins els límits del Dret Internacional, evidenciant als delegats de la justa posició de la República Espanyola, al no admetre noves dilacions, que en definitiva sols afavoreixen la política internacional de Hitler i mussolini.

Resultant de les deliberacions fou la creació d'una ponència encarregada de redactar un projecte de resolució, que posés fi al debat sobre el conflicte espanyol, diverses reunions ha calgut fer per tal de portar-ho a terme, presentat a l'aprovació de l'assemblea, els nostres dilectes amics (?) De Valera, i els representants de Portugal, Hongria, i Austria, han manifestat no poder-ho acceptar per « manca d'informes suficients », aleshores els representants de França i Rússia, han fet esforços informatius, les seves paraules, com per exemple, quan manifestava Litvinov, « que tothom sap que hi ha cossos d'exèrcit, en una sola banda d'Espanya », tendien a fer una miqueta de llum en aquests cervells, que l'imperialisme ha fet obtusos, feina inútil, la intel·ligència dels personatges defensors de l'autocràcia, solament es desperta a toc de cornetí, i l'aprovació del projecte, malgrat no sintetitzar, ni de molt, les justes as-

piracions de la República, s'ha portat a terme sense els vots d'aquests senyors, que en votar, no s'adonaven que traïen el seu propi poble.

De tot això es desprenen ensenyances que cal no desaproveitar. França i Anglaterra fan esforços per a reduir al mínim la magnitud del problema espanyol, però no esperem actuacions heroiques, el fantasma de la guerra el consideren aquestes potències tan allunyat, que creuen poder-se entretenir en converses i més converses, per tal de trobar una solució, que l'afany imperialista de l'Alemanya nazi, i de la Itàlia feixista, impossibilita en absolut.

Resta, doncs, que els pobles ibèrics prevegin aquesta realitat, que s'adonin, organitzacions polítiques i sindicals, que per a guanyar la guerra, i fer efectives les conquestes de la revolució, no podem comptar amb ajudes foranes, cal unificar el rendiment de tots els antifeixistes, prescindint en absolut de la política de botigueta de determinats partits, i obsessionar-nos tots, absolutament tots, en fer efectiva la unitat, que el poble antifeixista vol i reclama.

NACIONALISTES !!!

Per a les famílies dels nostres heroics milicians!

Per als refugiats d'altres terres d'Ibèria!

Contribuiu a l'obra d'AJUT CATALA

Rambla de Catalunya, 26

J.E.R.E.C. noticiari

El Secretariat General de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, es complau en comunicar a tots els seus militants, organismes que hi depenen, entitats del Partit, i a totes les organitzacions Polítiques i Sindicals, que s'ha instal·lat ja en el seu nou estatge, Rambla de Catalunya, 32, 1.ª, on hauran d'adreçar-se a tots els efectes.

La Redacció i Administració d'ARA!!!, fa avinent a tots els grups de Joventuts, que ha traslladat totes les seves activitats a l'estatge del Secretariat General de les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, Rambla de Catalunya, 32, 1.^a

El Secretariat Femení de les J. E. R. E. C., fa avinent que el Festival Artístic, que sota la seva organització havia de celebrar-se el passat diumenge, dia 2, ha quedat ajornat fins el proper diu-

menge, dia 17, al mateix local, Casal Nacionalista d'Esquerra, carrer Evelí Boal, 25.

L'Administració d'ARA!!!, prega a tots els grups de Joventuts i Entitats del Partit de fora de Barcelona, vulguin fer-se càrrec de les dificultats actuals en els serveis de transport, ja que són degudes a l'indicat motiu, les anomalies que observen en la tramesa del setmanari.

Els Grups de Joventuts i Entitats que no estiguin al corrent en llurs liquidacions del Setmanari, són pregats de dirigir-se a l'Administració del mateix, a l'objecte de solventar aquest afer.

Les J.E.R.E.C. recorden la dignitat inigualable del President Companys, en la gloriosa data del 6 d'octubre del 1934

JOHN BULL. — ¿A què no us atreviu a tornar-me a prendre la palleta de l'orella? (De Baraguà de L'Havana).

Les joventuts als fronts de guerra

De tots els problemes que avui dia preocupen a la joventut, és indubtablement la guerra el més real. Donada la situació de les tropes invasores als diversos fronts de combat, i l'enorme espectació produïda pels moviments polítics internacionals, relacionats directament amb la guerra d'Ibèria, la joventut, amb esperit magnífic de comprensió, ho supedita tot, absolutament tot, a guanyar la guerra. Des del començament de la contesa titànica sostinguda primerament per les ja dissoltes milícies antifeixistes, i actualment pel nostre Exèrcit Popular Regular, cal treure l'esforç de disciplina que en tot moment anima les diverses joventuts que es llançaren sense cap obligació material portats per un ideal a combatre l'enemic comú. Però cal, també, com-

prendre que per a vèncer és necessària una moral guerrera, imposada en un respecte a les jerarquies del nostre Exèrcit, en una fermesa de lluita, superior a la fins ara portada.

Es, doncs, aquest el problema cru. Amb tota la cruesa del moment històric que vivim.

Els feixistes s'adonen de la nostra organització bèl·lica. Saben que ja no són unes milícies empordades en un entusiasme heroic, però mancades de les més elementals nocions militars.

Saben que constituïm, ara un potent Exèrcit, que solament té com a missió política, vèncer la tirania odiosa dels traïdors.

La joventut és, doncs, ara l'element motriu de tot l'engranatge militar. És l'element indispensable perquè totes les

iniciatives, prenguin l'efectivitat que hom desitja per al ràpid acabament de la guerra.

Parlem, en un sentit general, sense cap excepció particularista, que donaria lloc a sospites merescudes. Però no és just que es doni el mateix valor als emboscats de la rearguarda, que desgraciadament són molts.

La Justícia popular — justícia que necessàriament té un valor immens en aquestes hores gràvides de lluita — ha de donar compte a l'opinió pública de les seves sentències, en el sentit que no es pot admetre cap partidisme, completament morbós, quan milers de joves sacrificuen llurs vides en profit de les llibertats dels pobles.

Catalunya, pàtria de la democràcia ibèrica, és un ferm baluard contra totes les manifestacions feixistes, però cal que també tingui un sentit de dignitat pels que amagats sota qualsevol carnet o influència política es lliuren de combatre cara a cara a l'enemic. És imprescindible que es doni el merescut a tots els joves que es lliuren «oficiosament» del deure d'home civilitzat i conscient. No volem dir, però, que els inútils totals o parcials, hagin d'enviar-se directament al front, però es podria utilitzar llurs serveis en profit de la causa antifeixista, o, almenys, cal regularitzar i vigilar degudament l'excepció militar. És una mesura que els nostres combatents a primera línia reclamen, és una obligació moral dels dirigents, i un deure de companyonia pels que resten a la rearguarda.

Un senyor amb panxa de barril de cervesa i mentalitat de feixista

25 de setembre del 1937, portem més d'un any de guerra crua i dolorosa, guerra provocada pels elements tèrbols, podrits i corromputs de l'Espanya de pandereta, del «vino» i del gandulejar, provocada pels militars sense honor ni dignitat, traïdors a la seva pàtria, l'única glòria per a ells era estafar a l'Estat que tenien l'obligació de servir i defensar, a través de la gloriosa Intendència, escàndols que amagaven sota les notes cursis i tronades de la Marxa Reial, guerra provocada pels defensors de l'Espanya única i indivisible, dels latifundistes únics, dels monopolis únics, dels explotadors únics, dels lladres i assassins únics.

25 de setembre del 1937, a les trinxeres del front de l'Alcàrria lluitant i defensant la República, s'hi troben milers i milers de catalans, lluitant amb fe i entusiasme, la seva consigna és ésser «els més disciplinats, els més combatius, i els més heroics», consigna que amb el pensament fit en la victòria final, ja propera, la transformen a cada instant en una realitat viva, empantant de sang catalana, sang amarada d'anhel de llibertat que fecunda per fer possible un demà, ple de justícia i llibertat, aquestes terres de l'Alcàrria, en ple cor de Castella, dures i esquerpes, terres de cacics i senyors feudals, que vol dir jornals de fam, misèria i incultura.

Milers i milers de catalans lluitant amb fe i entusiasme perquè saben que el triomf de la República, és el triomf de Catalunya, perquè la independència d'Espanya, és la independència i la llibertat totalitària de Catalunya.

25 de setembre del 1937, avui arriben a les nostres mans, mans catalanes que «empunyen el fusell per a defensar la República, un diari de Madrid, diari que segons ell, són els més honrats antifeixistes de l'Espanya lleial, diari que a través de les cròniques d'un senyor que té una panxa que sembla un barril de cervesa i mentalitat de feixista espanyol i, per tant, anticatalà, sembla que vulgui tornar a iniciar aquella campanya baixa i vil, pròpia dels traïdors i emboscats, contra Catalunya, el lèxic indecent i asqueros, recorda aquelles campanyes anticatalanes dels avui redimits, «A. B. C.» i «El Imparcial», madrilenys.

L'home (?) intenta amagar el seu despit contra Catalunya, amb què si les dones, si no hi ha pa, que si les cues, però, malgrat tot, se li veu l'orella, tot un seguit d'insults i grolleries pròpies d'idiotes per anar a parar a una lamentació ècnica, lamentació que la produeix un canoneig contra un edifici on als balcons s'hi llegeix «Comité Regional de Juventudes Libertarias», edifici que l'home de panxa de barril de cervesa i mentalitat de feixista, el compara a un edifici sevillà, on segons ell s'hi reuneixen anarquistes sevillans, edifici que, aquest senyor, ex anarquista d'espardenya i brusa, perquè ara vesteix de guerrer de saló, amb sabates i passeja en automòbil i com els

oficials feixistes amb corretjam i pistolet imponent que li penja del bell mig del melic, com un incontrolat de debò, i amb posat de mató provocador. Edifici que potser sí, que té una comparança en part, amb l'edifici sevillà, però és per la gran quantitat de pernills, pots de llet, mongetes, bacallà, etc., etc., que la policia del Govern de la República ha tret a la llum, aliments robats al poble, o comprats amb diners robats al poble, mentre aquest, que ell tant i tant se'n omple la boca, sofreix, treballa, i passa gana, perquè és una exigència de la guerra.

Ah!, però l'amargor i el despit no és pas per la pèrdua d'un arsenal més o menys voluminós de queviures, l'amargor i el despit és perquè en aquest edifici dels campions de la Revolució, de l'honoradesa i de l'antifeixisme, hi havia un arsenal de material de guerra, arsenal que quan en els temps heroics de les Milícies es feia front a l'enemic amb els pits de ferro de les masses treballadores, servien per la raó de la força, pistola en mà i el cinzell ple de bombes, per a imposar lliurament collectivitzacions al camp i a la ciutat, per fer guàrdia a les presons clandestines, o bé romanien amagades per fer-les servir un tres de maig contra el Govern de la República i de Catalunya i a profit dels feixistes.

¿Què hi feien encara amagats tots aquests estris guerrers? ¿Què hi fan encara amagades, campions de la sinceritat i de la noblesa, totes les armes que us queden en aquells llocs d'immoralitats que eren els Comitès de Defensa? ¿On és corresposta amb actes aquesta lleialtat de què tant feu gala?

Abans les canonades eren en nom de la monarquia; ara són, segons el senyor de panxa de barril de cervesa i mentalitat feixista, en nom de la «Unitat» pregonada per qui no la vol i en el fons de la seva ànima antiespanyola porta el crit de «Visca Catalunya lliure».

Com els feixistes roben i assassinen, com els feixistes són enemics de la llibertat de les nacionalitats ibèriques. Senyor de panxa de barril de cervesa i mentalitat feixista: ¿és un crim, és ésser covard i emboscats en la lluita contra el feixisme, voler la llibertat d'una nacionalitat ibèrica? ¿Es un crim exterioritzar uns sentiments de llibertat al crit de Visca Catalunya lliure?

¿Es que són feixistes els que lluiten per la Independència d'Espanya contra la invasió feixista?

A Catalunya, Senyor, ex-anarquista d'espardenya i brusa, pot parlar tothom, a Catalunya hi tenen cabuda, hi parlen i hi criden tant com volen totes les persones decents, parlin l'idioma que parlin, i vinguin d'on vinguin.

Els catalans ens hem sentit amb ànima antiespanyola quan la monarquia i quan després del 19 de juliol, abans i ara se'ns volia endogar amb una dictadura sagnant, de robatoris, de crims en nom d'una Espanya única; contra aquests espanyols hem lluitat i lluitem

AURICULAR

En un proscènic d'un popular teatre del paral·lel, uns «revolucionaris» de pistola al cinturó s'esforcen a imitar els que creiem desapareguts «pollos pera» i «ells verds».

Tiren a l'escenari, caps de bombons i paquets de «Lucky Strike» i mentre tant al carrer hi ha baralles i cal fer hores i hores de cua per aconseguir uns paquets de «mata quintos».

El Sr. Burillo, s'apuntaria un èxit, fent que aquests exceptuats d'anar al front, esmercessin aquest excés d'energies llançant bombes a l'enemic enlloc d'apedregar amb bombons i tabac ros als artistes.

En un dels restaurants de moda—puix que et creies amic lector, que la revolució els havia suprimit, que n'anaves d'errat d'osques — hi entra acompanyat de la seva distingida família un dels més importants personatges que actualment viuen a Barcelona.

No calen comentaris.

A San Sebastián, el generalíssim ha implantat el Día del plato único i Día sin postre.

La cinquena columna està tota trasbalsada, aquí encara que protestin, amb pessetes mengen els plats que volen i de postres no els en falta mai.

Se'n guardaran bé pels «erijos» de posar en pràctica semblants imposicions. Llavors semblaria una dictadura i amb això sí que no hi passen.

I lluitarem contra aquesta mena d'espanyols, espanyols de tipus «Queipo». El Govern de la República pot comptar amb tots els «separatistes» que al crit de «Visca Catalunya lliure» segons el senyor de panxa de barril de cervesa i mentalitat feixista, lluiten als fronts de l'Alcàrria, per a combatre el feixisme sigui blanc o del color o dels colors que siguin, els catalans de sentiments i conviccions antifeixistes i amants de la llibertat li diuen al Govern de la República, ara i sempre: Present!

25 de setembre del 1937...
Un Català del front de l'Alcàrria

Ha caigut un patriota català víctima del feixisme emboscats

per Pilar Casalins

Al malaguanyat i estimat amic i germà d'Idéal, Vicenç Giménez.

Amic... Et vull retre el meu darrer homenatge. Un homenatge pòstum, però..., és molt difícil per a mi... La meua ànima està aclaparada pel desconhort i la meua expressió no és prou eloqüent, per a exterioritzar el dolor del meu esperit. Tota la pena de la teva mort me la servaré per mi tota sola. Serem tants companys teus que ho farem... Potser actualment sóc egoista, de deixar-me deprimir així, per la teva mort. En cauen tants de germans..., cada dia als parapets... Però, és que tu company Giménez, no te la mereixies aquesta mort...! T'ha estat vedat morir lluitant esguardant de fit a fit l'enemic...!

Tu, que mantes vegades havíem parlat, m'havies dit: «Quan haurà passat això o allò, em retiraré i em quedaré a caseta». Però parlaves endebades. Quant arribava el moment crucial, no podies inhibir-te, i eres dels primers. La teva conducta hauria estat en desacord amb el teu esperit combatiu i la teva catalanitat.

Per això, totes les lluites de la nostra Pàtria que t'han estat contemporànies, les has viscut. Fins que després del 19 de juliol, quan els pobles de Catalunya es veien envaïts, per gent forastera que fent xerrameca revolucionària s'infiltraven a les organitzacions obreres, i sado-llaven llurs instints llebertins damunt dels nostres camps i aterrien a la nostra gent. I tu que el 19 de juliol, et trobaves a Sant Quirze estinejant, estimulaves i obligaves amb el teu exemple a uns companys que, malgrat posseir uns carnes amb anagrames molt revolucionaris, necessitaven que tu els hi donessis coratge, perquè es fessin forts i no es deixessin vèncer pels sublevats. I després, responen a la teva condició d'an-

tifeixista, sigui quin sigui el feixisme que s'hagi de combatre, juntament amb uns altres companys tan ardits com tu, anaves a Bellver, impellit pel teu amor a tot allò de la terra nostrada a foragitar els malvats que gosaven robar la tranquil·litat de les nostres comarques amb llurs crims i robatoris. Fins que els vençeu!! Ah! Però que cara t'havia de costar aquesta temeritat...! Els una i mil vegades cretins, que no et pogueren matar lluitant, t'han assassinat, agafant-te distret, quan responen a la teva condició d'agent, volies dissoldre els grups de pertorbadors, que escudant-se amb la manca de proveïments fan el joc de l'enemic. I t'assassinaren per l'esquena, de la manera que només saben fer-ho els traïdors. Era'ts massa valent, per atacar-te de front a front!

Aní a veure't. El teu cos atlètic jeia inert, embolcallat amb la bandera estel·lada dins del taüt. Aquesta senyera que tantes despulles de patriotes ha cobert... I que per ella, només per ella!!, has caigut vilment assassinat! Et mirava, i m'apartava, però, tornava a atansarme. A no ésser perquè en el teu rostre, hi havia el senyal de l'arma homicida, hauria cregut que dormies... Eren tan serenes les teves faccions... Però no dormies. No! Les teves perelles estaven closes per no obrir-se mai més. La teva boca un xic badada semblava que somreia... Ja mai més l'oïrem parlar, amb la teva veu simpàtica i afable.

Quan t'acompanyava'm a la teva darrera estada, els teus companys i amics anaven amb el cap cot, indignats i deprimits alhora, però, anaven serens i a l'últim adéu que et donaven espiritualment és deien: Reposa en pau germà. La teva mort serà venjada!!

Octubre, 1934!!! Octubre, 1937...

per Lluís Calafat

Commemorem avui el tercer aniversari d'una data, que per als nacionalistes catalans, representarà sempre la gesta d'un poble que dignament dirigit per un Govern que era la seva genuïna representació, i en uns moments en que estaven en perill no solament les seves llibertats polítiques i socials, sinó les dels altres germans seus d'Ibèria, —ja que el Poder havia estat posat a mans dels polítics reaccionaris i opressors— es redreçà i per mitjà de la seva més alta representació, el President Companys, proclamava l'Estat Català dintre la República Federal Espanyola...

Les paraules que en aquells moments amb una gran senzillesa i dignitat, concient del seu deure pronuncià el nostre President, no varen ésser acollides pels germans d'Ibèria —salvant raríssimes excepcions— com a un crit de llibertat de tots, sinó que, per part dels quals convenia que fos així, es donà a allò que era el crit d'un poble digne, que s'ho jugava tot per a la llibertat col·lectiva, el caire d'un acte de separatisme.

Avui en uns moments en que tota Ibèria sofreix, potser, l'equivocació de no haver sabut veure en el gest dels catalans, la seva alliberació, avui en que en tots els fronts de lluita els nostres germans donen la seva sang, altra vegada en defensa de la llibertat de tota Espanya, continuen per part de certs personatges les campanyes de difamació contra la nostra terra. Que tinguin en compte els individus, que aprofitant els greus moments en que vivim i mancats de tot sentit de responsabilitat posen de relleu totes les seves baixes passions, que el poble que el 6 d'octubre del 1934, s'aixecà per a oposar-se a un principi de dictadura, està disposat en tot moment a no suportar-ne cap, i que avui com abir, a una sola paraula del seu estimat President, respondrà: PRESENT.

Aquest número ha passat per la censura

Octubre: Catalunya - Astúries

(Ve de la pàg 4)

reaccionarisme que s'havia apoderat d'Espanya i anava a entrar en la nostra pàtria...

Avui, torna, dissortadament, a ésser neguit i inquietud constant del nacionalistes revolucionaris, la sort dels germans asturians. Astúries, l'heroica, es troba amenaçada de mort. Les urpes del feixisme, estan massa prop d'ella, per a fer-ne presa felina. Aquesta vegada, dissortadament, la sang roja i lliure dels minaires, restaria extingida per sempre més, d'entrar en la terra asturiana els malvats militars traïdors.

S'ha d'ajudar Astúries: Catalunya ho ha fet en l'ofensiva a l'Aragó, però, ha de fer més, encara. Igualment tota la República espanyola, té el deure i l'obligació d'ajudar-la. S'ha d'evitar, a tota costa, la crueltat que representaria, l'entrada del feixisme, en aquella terra heroica. El proletariat tot, per ésser digne, amb una unitat indestructible, ha de jugar-s'ho tot per ells. Amb les dents, amb els punys fins a sangrar, de qualsevol manera, Astúries s'ha de salvar. El seu martiriològ i la seva conducta plena d'heroicitat inenarrable, així ho clamen i ho exigeixen.

Apartem les baixes passions i manobres inconfessables, foragitem al qui parla d'enteses i de pactes amb l'enemic. A salvar als minaires. Aquesta és la consigna i el millor homenatge a l'octubre del 1934. Al poble asturià, no hi arribarà mai, la paraula rendició o pacte, lliutarà fins a perdre la darrera gota de sang obrera. Com ho faria i ho farà, si cal, la Catalunya nacional, en aquesta lluita per la llibertat dels homes i dels pobles. Com va fer-ho el 6 d'octubre. Com ho farà en l'actual contesa.

Catalunya-Astúries: Dos noms agermanats en un altre: OCTUBRE. El revolucionarisme dels dos pobles els uneix. L'octubre del 1934 segellaren el pacte de sang. I Catalunya no s'oblidarà d'ells.

El proletariat ibèric, ha respost al crit d'angoixa del minaire asturià. Catalunya ja ha dit: Present; Belchite i possiblement Jaca. Què tothom, doncs, s'hi emmiralli, i en un endemà, no molt llunyà, puguin dir: Nosaltres, amb Catalunya, també ajudarem Astúries.

El 16 de febrer i el 19 de juliol, no són sinó la continuació gloriosa del 6 d'octubre del 1934

OCTUBRE, 1934

Catalunya en defensa de la República!

per ALSINA FRANK

Es d'una importància extraordinària el conèixer a fons, el moviment del 6 d'octubre de l'any 1934 tal com el visquérem els catalans. És l'única forma de desfer totes les acusacions i els fracassos que ens atribuïren els governants del bienni negre, donant a la resta de la península una explicació falsa, del succeït a Catalunya.

La nostra terra, on les llibertats socials i nacionals tenen profundes repercussions, no intentà aprofitar-se de la situació política, que plantejava la constitució d'un govern, del qual més endavant parlarem, per a separar-se totalment, amb un caire nacionalista pur, deixant la resta d'Ibèria a llur pròpia sort. Molt al contrari, Catalunya fou des del principi de la reacció del 1934, el punt àlgid de les restriccions, fou batejada amb les més iròniques frases de cara a la seva personalitat històrica. Catalunya, doncs, es constituï en un baluard contra la reacció.

La constitució d'un govern...

El dijous, es formà a Madrid, el gabinet que havia de viure en la tragèdia immensa d'una impopularitat absoluta, la revolució proletària d'octubre. Integraven el govern: 8 radicals, tres de la C. E. D. A., dos agraris, un liberal demòcrata (?) i un independent, president aquest conglomerat de forces essencialment feixistes, el Senyor Lerroux cap del «Partido Radical».

El govern adquiria les proporcions d'una agressió conscient contra la legalitat republicana, i la implantació de la llei marcial fou la mesura que demostrà amb tota claredat, la significació política, i els desigs de constituir novament a Espanya, un règim d'extremadreta, un règim feixista i monarquitzant...

Catalunya, però...

Catalunya, però, es preparava amb tota intensitat, amb un acatament al govern català, a iniciar la lluita en defensa de la República. La figura excelsa del nostre President, l'honorable Lluís Companys, sintetitzant d'una manera exemplar l'ànima del nostre poble, no vacilà en proclamar la República federal, i constituï com a primer Estat federalista, l'Estat català.

L'epopeia del 6 d'octubre per a Catalunya, fou l'absoluta demostració de l'espiritualisme, que dona les més belles aparences a les empreses del nostre poble. En tota la seva història, Catalunya té, un complex de fets, que assenyalen un principi avançat d'ordre social i políticament nacionalista.

La lluita acarnissada que sostingué el poble català contra la reacció el 6 d'octubre, no era pas, tal com preten-gueren justificar els governants centralistes «victoriosos», una qüestió de partit. Era tot un poble aplegat sota una consigna vibrant, que estretament unit,

combatia les primeres envestides del feixisme.

A la resta de la península, el moviment de protesta, de clamor revolucionari adquiria gegantines proporcions. El govern de Madrid, es veié durant bastants dies incapaç de reprimir els sublevats.

Això és una prova incontrovertible, de què Catalunya complí el 6 d'octubre amb el seu deure, i que igualment es solidaritzà amb els altres pobles ibèrics.

Set hores de lluita...

Barcelona, després de set hores de lluita cruenta, el diumenge, a les sis del matí, el Govern de la Generalitat, considerant que tota resistència seria inútil, es rendia a les forces mercenàries; a les mateixes que dos anys després es tornaven contra la legalitat, que llavors pretenien defensar.

El primer acte dels militars, d'acord amb el govern central, fou el designar

com a president de la Generalitat, el Coronel d'Intendència Giménez Arenas, donant-li immediatament les atribucions de «Governador General de Catalunya».

Catalunya es veié, doncs, vexada en la seva pròpia indiosincrasia. El sacrifici enorme que representà per al nostre poble, els mesos que es trobà sense govern —ja que tots els nomenats des de Madrid no representaren mai la voluntat del poble català— fou immens.

Cal aprofitar l'experiència

Han passat tres anys. La península s'ha vist objecte de perturbacions violentes en el seu ordre polític. La legitimitat del govern que presidí els fets del 19 de juliol, no era sinó el desig total del poble ibèric.

Per als catalans la victòria sobre el feixisme, significa a més a més del ressorgiment integral de llur nacionalitat, la contribució al mateix.

Per als ibèrics la implantació d'una política federalista d'un caire social i democràtic.

Per als amants de la pau, la seguretat definitiva, que els feixistes fracassen en llurs intents de dominació. Catalunya, doncs, avui, com ahir, no té altra missió que la salvaguarda de la República i de la Llibertat.

Etales del Nacionalisme

per FERMÍ VERGÉS

Opino que el 6 d'Octubre té importància, en la història del nacionalisme català, per la grandesa sòbria que hi saberen donar, ulteriorment, els homes del govern de Catalunya. Per això ha de separar-se el contingut del moviment, de la seva execució, que va fallar. En la història del moviment allò que compta és el gest del President i dels Consellers, davant del Tribunal de Garanties, en moments en què el govern de la República estava, en mans dels mateixos que han desencadenat la rebel·lió del 19 de juliol.

El 6 d'Octubre, és una etapa, com ho és el 19 de juliol. De totes aquestes etapes, cal treure'n una conclusió: la necessitat de preparar el gran estat major del nacionalisme democràtic català, car una política democràtica necessita més que cap altra uns quadres fets en la lluita i en l'estudi. Això que dic és, per altra part, dintre les normes més pures de la democràcia. Aquests quadres que demanem, sorgeixen de les masses populars; tenen, per a llurs activitats, la legitimitat del poble que els produeix.

El 6 d'Octubre va fallar perquè va fallar l'estretgèia; del 19 de juliol, nosaltres, que no volem desvalorar res, entenem que el més important és l'anada del President a la Comissaria d'Ordre Públic. Lluís Companys, sabia, per experiència viscuda, que podia fallar l'estretgèia i fallar, així mateix, el moviment. La grandesa romàntica del 19 de juliol són els centenars de caiguts a pit obert; són els Fontbernat, Colldeforns, Ascaso i Jover. La grandesa freda i realista són els Companys, Escofet, Guarnier, Luengo, són els oficials i guàrdies d'assalt, que aturaren els sublevats a les portes de Barcelona-ciutat.

El 19 de juliol serà immortal perquè té aquestes dues dimensions de grandesa: la romàntica, l'emoció, i la realista, el càlcul fred. El nacionalisme català, té, en el 6 d'Octubre i en el 19 de juliol, dues etapes que l'han de portar a la solidesa, a la maduresa. Cal sentir l'emoció, i per això som patriotes: no volem restar freds davant de la bellesa física de Catalunya. Però no volem ésser patriotes per emoció física i prou, car ho som per realisme fred, per estratègia:

el nostre patriotisme és la continuació del nostre humanisme, del nostre sentit immarcescible en la defensa de la personalitat humana.

Afegiu-hi, a aquests dos conceptes del nacionalisme, la tècnica, que és la raó pràctica, el seny, com diem nosaltres. I feu del nacionalisme no un partit, ni una organització, sinó un moviment, ple de vida, de sentit de la realitat, obert a tots els corrents polítics de renovació. Com el gran economista Keynes no siguen doctrinaris ni fanàtics de cap dogma, puix que, per sobre de tots els sistemes, tenia la creença en el geni de l'home, en el seu sentit creador, és la seva inesgotable potència de creació i d'invenció.

La noble i gloriosa data del 6 d'octubre

per NAVARRO COSTABELLA

El temps projecta llum potentíssima sobre la data del 6 d'Octubre del 1934. Cada dia que passa ens diu amb més vigòria que el 6 d'Octubre del 1934 fou una data crucial per a la nostra Pàtria. El fracàs moral en aquelles jornades hauria significat la derrota pitjor que un poble pugui sofrir; hauria estat derrotada la nostra ànima; tots plegats, moralment, hauríem desaparegut en les insondables i pútrides regions de la vil·la. Però l'exemple viril del President Companys féu possible que la derrota material d'aquell dia esdevingués la victòria material i moral que ens portaren altres dates, aleshores encara tancades en el futur de la història.

En les jornades commemoratives de l'Onze de Setembre del 1714, tinguérem ocasió d'afirmar que el valor més profund d'aquells patriotes que sucumbiren aixafats per la raó de la força per tal de no perdre, pel segle dels segles, la força de la raó, fou la de preveure la missió que tenien reservada en la història; saberen penetrar l'esdevenidor amb la mirada de l'ànima, per la qual no existeix

PER LA UNITAT DE LA JOVENTUT

per IGNASI CANADELL

Les Joventuts d'Esquerra Republicana Estat Català, és la primera organització de la Joventut Catalana que arran de la seva llarga vida, profundament revolucionària i d'intransigència, ha palesat sempre tot el seu interès de no sucumbir en la lluita, per a assolir les reivindicacions totals de la Catalunya Nacional.

De temps ençà s'opera sobre el cos de les organitzacions juvenils, amb una quantitat formidable d'anagrames, i nous títols, propulsius tots ells a encaminar la unitat de la joventut, per a portar a terme en un programa que reculli determinades inspiracions tota l'empenta amb què la joventut lluita en aquesta anyada de guerra.

Dintre de les J. E. R. E. C., en tot moment han estat donades proves irrefutables i positives per tal de portar a la pràctica una conjuntura de tots els grups de Joventuts que consolidin la unitat d'acció i de treball.

Aclarim aquest primer terme amb la sola finalitat de corroborar una vegada més, davant de les organitzacions sindicals i polítiques, que continuem posseïts de la mateixa fidelitat, i de la mateixa empena activa per tal d'assolir aquest objectiu imprescindible que situa a primer pla l'esforç de la joventut per a guanyar la guerra en un termini mínim.

No volem ni podem perdre de vista que la nostra organització és la primera interessada en què es mantingui i se salvin tots els punts fonamentals de les reivindicacions obreristes i nacionals en les quals les joventuts catalanes cal que les determinin i canalitzin amb claredat

en el propi dret que exigeix la llibertat dels homes i dels pobles, amb el sentit profund d'una joventut capacitada i sòlidament plena de un sentit revolucionari constructiu.

A l'avantguarda d'aquesta Joventut hi colloquem la potencialitat de les J. E. R. E. C., disposades una vegada més a les múltiples proves del seu sacrifici que exigeix la revolució catalana, per aquesta raó assentem els nostres principis a les proves contundents de la joventut en les jornades històriques del 14 d'Abril, 6 d'Octubre i del 19 de juliol, amb la seguretat de juramentat-nos a la unitat juvenívola per aixafar i apartar per sempre de les terres lliures d'Ibèria el rastre del feixisme i de la reacció.

Tenim la seguretat de què interpretem la voluntat de la totalitat de la Joventut nacionalista enquadrada en les files de l'Exèrcit del poble que lluita terres enllà de Catalunya amb la mirada suprema a la terra lliure que estan forjant amb la voluntat i el sacrifici de la seva joventut.

Quant parlem de la Catalunya nacional a la joventut de les altres organitzacions del país, i en altres de la resta de la península els oferim la nostra actuació com una prova més de què trobaran en la joventut catalana la força necessària per afrontar la quantitat immensa d'eventualitats i situacions delicadíssimes, en totes les quals caldrà demostrar la capacitat de les nostres organitzacions per assegurar el ritme propi de les joventuts que permetrà a la unitat desitjada, l'efectivitat que reclama la guerra i la revolució.

Octubre: Catalunya - Astúries

per FRANCESC PADRÓS

Una onada de rèncors, envaeix la reguarda de la nostra terra. I una altra, de maniobres inconfessables de tipus entrebancador, s'escampa per arreu. Lluites fratricides, consignes inacceptables per la seva parcialitat, rumors

derrotistes, plans i projectes fantàstics i profecies estúpides, suren sarcàsticament, entremig de la xarxa de l'espionatge facciós. I, mentrestant, per damunt de tot això, s'alça, majestuosa, formidable, sublim, l'heroica resistència de l'Astúries proletària. Si comparem amb qualsevol fet heroic de la història dels pobles, possiblement no trobarem parió, en el martiri del poble asturià. Quin fàstic fan certes coses de la nostra rearguarda, en recordar, als minaires combatents d'aquelles terres del nord. L'any 1934, en l'octubre històric, van vessar la seva sang proletària, pensant en l'alliberació total dels pobles i dels homes. La manca d'ajut, del proletariat de la República espanyola, féu que el seu sacrifici, momentàniament fos estèril. Solament Catalunya, amb unió estreta amb ells, compliren la consigna donada: abate el

(Continua a la pàg. 3)

blicana «Estat Català» és legítima causa d'orgull haver contribuït a què el 6 d'Octubre fos la llavor generosa que ha de fer possible l'oclosió d'una Catalunya realment nova. Les Joventuts d'Esquerra Republicana «Estat Català», que en les jornades del 16 de Febrer posaren a contribució llur entusiasme cívic i en les jornades del 6 d'Octubre i del 19 de juliol no vacillaren a donar llur sang, ara, enmig de la gran epopeia que vivim, amb el dolor recíels en el més íntim replec de l'ànima, criden i cridaran: Visca Catalunya lliure!

Impremta Elzeviriana, E. C. Carrer Torres Amat, 9-Barcelona

ARA!!

Any I 4.ª època N.º 9

Redacció i Administració:

Rambla de Catalunya, 32

Telèfon 22967

Barcelona, 6 d'octubre del 1937

Preu: 0'20 ptes.